

papendeklová idylka

Vladimíra Komorovská

pap endeklová idylka

Vladimíra
Komorovská

**VYDAVATEĽSTVO
SPOLKU SLOVENSKÝCH SPISOVATEĽOV**

Vladimíra Komorovská
Papendeklová idylka

Vladimíra
Komorovská

***pap
eh
deklová
idylka***

VYDAVATELSTVO
SPOLKU SLOVENSKÝCH SPISOVATELOV

Copyright © Vladimíra Komorovská 2009
Etudy © Peter Gregor 2009
Epilogue © Milan Kenda 2009
Cover photo © Peter Gregor 2009
Cover design © Dušan Babjak
© Vydavateľstvo Spolku slovenských spisovateľov,
spol. s r. o., Bratislava
e-mail: vsss@stonline.sk
<http://www.vsss.sk>

Realizované s finančnou podporou
Literárneho fondu SR

VYDAVATELSTVO
SPOLKU SLOVENSKÝCH SPISOVATEĽOV, spol. s r. o.

Vladimíra Komorovská: Papendeklová idylka
Autor etúd Peter Gregor
Doslov napísal Milan Kenda
Zodpovedná redaktorka Viera Švenková
Obálka Dušan Babjak
Sadzba a tlač ETERNA Press, s. r. o.
Vydanie prvé
Bratislava 2009
Printed in Slovakia

ISBN 978-80-8061-351-8

DOVETOK K EINSTEINOVÍ

Ak platí, že vesmír je zaoblený, potom uprostred tých oblín je malá čierna diera – a tam sme my.

DOFRASA S GENETIKOU

*Vraj pochádzame zo spermií, ktoré to vyhrali.
Tak potom prečo prehrávame?*

Peter Gregor

MUDRLANTKA

Máš dosť zmyslov, aby si spoznal,
čo nemá zmysel?

Ráno som ledva rozlepila oči, dovliekla sa k písaciemu stolu a preniesla pohľad na nevďačný text, z ktorého mi už brnelo v hlave, lebo som predvídala, že sa zas čosi strhne, že sa nestihnem ani len zamyslieť nad zložitou niekoľkoriadkovou vetou síce v cudzom, no mne takom blízkom jazyku, tobôž ju prefackať do svojej materinčiny, a už sa nado mnou roztancuje plafón, myšlienky sa rozletia ako splašené vrabce a žiaden zázrak mi ich nepomôže dať tak skoro dokopy, opäť si s trpkosťou pripomeniem, že ma gniavi stocentové bremeno, s ktorým sa lopotím v mizerných podmienkach, v hluku, smrade a špine, že sa mi musel zatemniť rozum, keď som sa opovážila konkurovať Sifyfovi, ktorému sa koniec koncov nikdy nepodarilo vyteperiť na vrcholec balvan, hoci sa toľkokrát ocitol pri cieli a opájal sladkými ilúziami, že raz zaručene uspeje, a keď buchot zosilnie, keď si začnem nervózne zapchávať uši, lebo ho nebudem vládvať počúvať, bezpečne ma zaplaví vlna zlosti, bezpečne prerastie do bezmocnej zúrivosti a zase vyskočím ako hadom uštipnutá, vyletím po schodoch ako šíp a zazvoním tej ignorantskej hlupani, tej primitívnej Kobyle, ktorej stále nesvitlo, že nás delia papendeklové steny, prezrádzajúce každý pohyb, každé slovo, každý zvuk, najmä na záchode, kýchnutie či smrknutie, nehovoriac o dupote jej konských kopýt, vychrlím na ňu, že v sebe nemá ani štipku

súcitú a rešpektu voči susedom, že sa môže hanbiť, keď sa správa, akoby jej patrilo celý svet, akoby si mohla dovoliť čokoľvek, lebo jej nik nehrmoce nad hlavou, býva na najvyššom poschodí, ani zďaleka si nevie predstaviť, čo znamená pre človeka ticho, tobôž keď sa potrebuje sústrediť, keď musí zosmoliť nespočetné množstvo logicky znejúcich a umelecky vyšperkovaných viet a nakoniec zredigovať tristostranový rukopis prekladu, ale nedá si to ani vysvetliť, lebo vo svojej obmedzenosti jednoducho nechápe, prečo by mala tlmiť svoje kroky vo vlastnom byte, prečo by si mala obúvať papuče, keď sa jej lepšie chodí bosej, keď radšej zatína päty do vrzgajúcej dlážky, prečo by mala ísť s dieťaťom von, keď môže vystrájať doma, do vôle výskať, vrázať do radiátorov a aj sa rozrumázgať, len čo sa bolestivo udrie, z akého dôvodu by vlastne mala brať ohľad na strhanú Mudrlantku, ktorá jej pije krv už svojou existenciou, ktorá sa na nič iné nezmôže, len vysedať za počítačom ako vyšinutá a hustiť doň jednu prácne pozliepanú vetu za druhou, veď sa na mňa môže zvysoka vybodnúť, veď aj mužíček, ten sebavedomý nadutec Suverén, jej klavíruje, že to nie je jej vec, že to nie je jej starosť, že má právo robiť si vo svojom pelechu, čo sa jej zapáči, a nie je povinná sa niekomu zodpovedať za svoje skutky, to by tak vyzeralo, aby jej nejaká Mudrlantka diktovala, ako má chodiť po izbách a vychovávať ich roztomilého Anjelika, aby jej určovala hranice a vykazovala ju do medzí slušnosti, kam by sme došli, keby sme si takú mrchu pripustili k telu, a keď sa mi to nevidí, mám smolu, môžem sa aj rozliať na kolomaž, lebo jej nikto nebude kázať o morálke a vstupovať do svedomia, to jej mužíček hravo zariadi, aj keby sa mal spriahnuť s Kliftnom z prvého poschodia, môžem aj prasknúť od zlosti, môže ma rovno trafiť šľak, jej je to fuk, nad ňu sa nikto vyvyšovať nebude, aj keby mal dvadsať vysokých škôl a postgraduálov, a keď sa mi to nepozdáva, keď sa neviem prispôbiť normálnym ľuďom, nech odtiaľto vypadnem, nech zmiznem do pekla a neotravujem, pridob-